

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4563/2022
12.04.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Јасмине Стаменковић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из села ..., чији је пуномоћник Стефан Ђорђевић, адвокат у ..., против тужене Републике Србије - Министарство правде, Управа за извршење кривичних санкција, чији је законски заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1091/2022 од 10.05.2022. године, у седници већа одржаној дана 12. априла 2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1091/2022 од 10.05.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1091/2022 од 10.05.2022. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1893/21 од 06.10.2021. године, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да тужена исплати тужиљи износ од 54.344,00 динара, на име неисплаћене јубиларне награде, са законском затезном каматом почев од 15.6.2018. године до коначне исплате и обавезана је тужиља да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 69.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1091/2022 од 10.05.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена је првостепена пресуда и одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је изјавила благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 87/18) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног

права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је то потребно ради разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, односно ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачења права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Ценећи испуњеност услова за дозвољеност ревизије тужиле у смислу члана 404. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је закључио да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, нити су испуњени други услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Побијаном пресудом правноснажно је одбијен тужбени захтев за исплату јубиларне награде, са образложењем да тужилца јесте у радном односу у Управи за извршење кривичних санкција, али да она не обавља било какве послове из делатности управе, нити је распоређена на конкретно радно место, те да стога не испуњава услове за исплату јубиларне награде из члана 44. Посебног колективног уговора за државне органе. Имајућу у виду начин пресуђења и разлоге на којима су засноване нижестепене пресуде, Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови из члана 404. ЗПП-а за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Остваривање права на јубиларну награду условљено је бројем година рада у радном односу како је то изричито наведено у ставу 1. и 2. члана 44. Посебног колективног уговора за државне органе. Чињеница да је запослени провео десет година у радном односу код послодавца не значи и да је остварио право на јубиларну награду, имајући у виду да се јубиларна награда везује за обављени рад, па како тужилца у периоду за који се потражује јубиларна награда није била радно ангажована, нити је обављала било какве послове из делатности Управе за извршење кривичних санкција, то су нижестепене одлуке у складу са судском праксом Врховног касационог суда у предметима са истоветном чињеничноправном садржином. Ревидент у ревизији износи своје тумачење одредбе члана 44. Посебног колективног уговора за државне органе, што није довољан разлог за одлучивање о ревизији као посебној.

На основу наведеног, а применом члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, и нашао да ревизија тужиле није дозвољена.

Новелираном одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретној правној ствари тужба је поднета 20.05.2019. године, а преиначена је 19.05.2020. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде износи 54.344,00 динара, што представља противвредност од 462,17 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе.

Имајући у виду да у овом спору из радног односа, који се не односи на заснивање, постојање и престанак радног односа у смислу члана 441. Закона о парничном поступку, већ на потраживање у новцу, вредност побијаног дела правноснажних пресуда не прелази прописани ревизијски цензус од 40.000 евра, Врховни касациони суд налази да изјављена ревизија тужиље није дозвољена.

Из наведених разлога, применом члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић